

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: P. N., narozený X
bytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2024, č. j. MPSV-2024/244755-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15. 11. 2024, č. j. MPSV-2024/244755-916, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2024, č. j. MPSV-2024/244755-916, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 3. 4. 2024, č. j. 99107/24/UL, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobci trvale ode dne 1. 1. 2024 přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem TP s odůvodněním, že oprávněná osoba je osobou se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 2 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

změněn souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením“).

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2, § 3, § 36, § 50 a § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 34 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a přílohou č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „prováděcí vyhláška“). Žalovaný podle něj rozhodnutí vydal na základě nepřesvědčivého posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), přičemž porušil zásadu volného hodnocení důkazů, neboť posudek posudkové komise nehodnotil z hlediska jeho přesvědčivosti. Uvedl, že žalovaný konstatoval úplnost, objektivnost a přesvědčivost posudku posudkové komise, ačkoli posudek nedostál kautelám judikatury, zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016-22. Žalobce konstatoval, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je tvořeno přepisem nosných částí posudku posudkové komise a obecnými pravidly pro aplikaci zákonných ustanovení relevantních z hlediska nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením, a má formulářovou povahu. Žalovaný podle něj přejal posudkové zhodnocení, avšak jeho přesvědčivost odůvodnil jen obecnými interpretačními hledisky. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí není založeno na principu individualizace a v jeho odůvodnění absentuje vypořádání žalobcových odvolacích námitek, konkrétně stran bagatelizace žalobcova zdravotního postižení a jeho vlivu na pohyblivost.
3. Žalobce namítl, že žalovaný vydal rozhodnutí dříve, než uplynula stanovená lhůta pro vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 zákona č. 500/2004, správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedl, že snaha žalovaného zhojit tuto zásadní vadu sdělením ze dne 18. 11. 2024 je irelevantní a postrádá oporu v právních předpisech. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí pro nevypořádání jeho vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí odporuje též § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce uvedl, že ani sdělení ze dne 18. 11. 2024 jeho námitky nevypořádalo.
4. Žalobce namítl, že posudková komise opomněla zohlednit zákonná hlediska rozhodující z hlediska posouzení jeho funkčního postižení pohyblivosti a orientace. Dopad dominujícího zdravotního postižení na schopnost pohyblivosti tak nebyl podle žalobce individualizovaně zhodnocen. Žalobce konstatoval, že mu je znám právní názor vyjádřený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 7. 2024, č. j. 54 Ad 13/2023-46, podle něhož úkolem posudkové komise není hypoteticky vymezovat, co přesně by posuzovaná osoba musela splňovat, aby bylo v jejím případě namístě hovořit o závažnějším postižení, než je středně těžké funkční postižení. Ani to podle názoru žalobce nemění nic na tom, že bylo povinností posudkové komise z podkladové dokumentace zjistit, jaká konkrétní omezení s dopadem na schopnost mobility jsou u posuzované osoby naplněny, a tato omezení subsumovat pod rozhodující symptomy těžkého funkčního postižení vymezené v právních předpisech. Žalobce namítl, že tomu posudková komise nedostála.
5. Žalobce uvedl, že z povahy syndromu neúspěšné operace ve formě těžkého, resp. dokonce velmi těžkého, postižení lze usuzovat, že FNSS (zkratka z anglického *Failed Neck Surgery Syndrome* – pozn. soudu) a FBSS (zkratka z anglického *Failed Back Surgery Syndrome* – pozn. soudu) v jeho případě dosahuje míry těžkého funkčního postižení pohyblivosti ve smyslu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přílohy č. 4 prováděcí vyhlášky. Dále uvedl, že s ohledem na postižení krční i bederní páteře a projevy jejich symptomů, podstatné dopady onemocnění do jeho života zahrnující omezení mobility za současné nemožnosti používat opěrné kompenzační pomůcky (kontraindikace z důvodu intenzivní bolesti zad při užívání holí), nemožnosti operativního řešení a nutnosti soustavné farmakologické léčby bolesti, měl být jeho stav hodnocen jako těžké funkční postižení pohyblivosti.

6. Žalobce uvedl, že v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítal, že posudková komise nepřiléhavě konstatovala, že se pohybuje bez kompenzačních, zejména opěrných, pomůcek, aniž by zohlednila, že je nemůže používat z objektivních důvodů jejich kontraindikace. Namítl, že žalovaný se s tímto odvolacím bodem nijak nevypořádal, také posudková komise znovu konstatovala jen tolik, že žalobce kompenzační pomůcky nepoužívá, aniž by reagovala na žalobcovu námitku. Žalobce podotknul, že z jeho lékařských nálezů ani odborné literatury z oblasti lékařské vědy nevyplývá, že by při FNSS či FBSS bylo nezbytné používat opěrné kompenzační pomůcky. Žalobce zopakoval, že jsou u něj dány objektivní kontraindikace jejich používání. Vysvětlil, že během lázeňské péče zkoušel používat francouzské hole a trekingové hole, jejich užívání však bylo spojeno se zvýšenou bolestivostí, a zdravotnický personál mu proto jejich další používání nedoporučil. Vyjádřil přesvědčení, že z těchto důvodů mu nemůže být kladeno k tíži, že se pohybuje bez opěrných kompenzačních pomůcek.
7. Žalobce namítl, že jeho zdravotní stav byl bagatelizován členkou posudkové komise, která neměla odbornost v oboru neurochirurgie, eventuálně algeziologie. Předestřel, že uznává právní názor žalovaného, podle něhož posudková komise byla odborně obsazena, a že si je vědom toho, že obdobný názor v minulosti zaujal Krajský soud v Ústí nad Labem v bodě 56 svého rozsudku ze dne 18. 12. 2023, č. j. 54 Ad 7/2023-64. Zdůraznil nicméně, že ani skutečnost, že je lékař se specializací v oboru neurologie nadán posuzovat jeho zdravotní postižení, nic nemění na tom, že takový lékař nemůže bez dalšího zpochybnit nálezy ošetřujícího neurochirurga obsažené v podkladové dokumentaci. Přesně to však podle žalobce posudková komise učinila, když v posudkovém zhodnocení uvedla, že těžká paréza pravé horní končetiny není podložena, a ani neurochirurgem udávané povšechné oslabení dolních končetin nemá podklad. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že pokud se posudková komise hodlá odklonit od závěrů ošetřujícího neurochirurga, aniž by v ní zasedal odborník v oboru neurochirurgie, není její zhodnocení podložené, pakliže ho neopře o konkrétní argumenty *de lege artis medicinae*, odbornou literaturu či konkrétní poznatky lékařské vědy. Zdůraznil, že právě na základě zpochybnění závěru neurologa dospěla posudková komise ke zhodnocení, že netrpí těžkým postižením horních a dolních končetin, a že se tedy nejedná o těžké funkční postižení pohyblivosti.
8. Žalobce konstatoval, že posudková komise ve svém posudku uvedla, že neurochirurg na její jednání nedochází. Takovou argumentaci institucionální překážkou na straně posudkové komise žalobce odmítl s tím, že je povinností správního orgánu, aby přijal vhodná systémová opatření k zajištění řádné činnosti, tj. k odbornému posouzení zdravotního stavu v každém individuálním případě. Konstatoval, že neurochirurgie a neurologie mají povahu svébytných a samostatných specializačních lékařských oborů, resp. též základních kmenů specializačního vzdělávání lékařů ve smyslu § 5a zákona č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta, ve znění pozdějších předpisů,

jakož i ve smyslu přílohy č. 1 tohoto zákona. Žalobce namítl, že oba obory mají povahu svébytných a samostatných znaleckých odvětví ve smyslu přílohy vyhlášky č. 505/2020 Sb., kterou se stanoví seznam znaleckých odvětví jednotlivých znaleckých oborů. Žalobce uvedl, že pokud hodlala posudková komise zpochybnit závěry specialistů v oboru neurochirurgie, měla své hodnocení s neurochirurgy alespoň externě konzultovat. Podle žalobce za těchto okolností posudek posudkové komise nedostal kautelám bodu 26 rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31.07.2024, č. j. 54 Ad 13/2023-46.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že prvostupňové rozhodnutí nepovažoval za nezákonné ani nepřezkoumatelné, a proto pokračoval v odvolacím řízení a vyžádal si posudek posudkové komise. Zdůraznil, že ta zasedala v odborném složení, neboť byl přítomen jak posudkový lékař, tak odborník z oboru neurologie, a její posudek proto považoval za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Vysvětlil, že žalobcova nepřítomnost při jednání posudkové komise nebyla v rozporu s právními předpisy, neboť posudková komise měla k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci praktického lékaře včetně odborných zpráv. Konstatoval, že zdravotní stav byl hodnocen aktuálně ke dni jejího jednání, přičemž posudková komise posuzovala schopnost pohyblivosti a orientace podle příslušných posudkových kritérií.
10. Žalovaný konstatoval, že hodnocení zdravotního stavu pro účely průkazu osoby se zdravotním postižením je podle právních předpisů plně v kompetenci posudkové komise. Dále konstatoval, že posouzení povahy zdravotního postižení ve vztahu ke splnění podmínek nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením je otázkou čistě odbornou, k níž správní orgán nedisponuje potřebnými medicínskými znalostmi; z tohoto důvodu jsou pro odvolací řízení zřízeny posudkové komise.
11. Žalovaný uvedl, že posudková komise po vyhodnocení předložené zdravotní dokumentace dospěla k závěru, že nebylo prokázáno těžké ani zvláště těžké funkční postižení v důsledku dominujícího onemocnění FNSS a FBSS, a to ani s přihlédnutím k dalším vyjmenovaným zdravotním postižením. Současně uvedl, že ze zdravotního hlediska bylo shledáno středně těžké omezení funkční pohyblivosti a orientace a že posudková komise se vypořádala i s námitkami žalobce.
12. Žalovaný konstatoval, že posudková komise ve shodě s posudkovým lékařem Institutu posuzování zdravotního stavu uzavřela, že u posuzovaného jde o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 4 prováděcí vyhlášky, konkrétně o postižení páteře s často recidivujícími projevy nervosvalového dráždění a poruchou svalového korzetu, případně se ztuhnutím dvou úseků páteře, zahrnující onemocnění páteře a stavy po operacích či úrazech páteře s přetrvávajícími nebo často se vracejícími projevy nervového a svalového dráždění, nálezem na EMG a insuficiencí svalového korzetu, případně se ztuhnutím dvou úseků páteře.
13. Žalovaný shrnul, že napadené rozhodnutí vycházelo z objektivních podkladů, přičemž měl za to, že posudková komise se s předloženou zdravotní dokumentací řádně vypořádala a vyhodnotila ji ve vztahu k posudkovým kritériím rozhodným pro posouzení zdravotního stavu ve věci průkazu osoby se zdravotním postižením. Podotkl, že napadené rozhodnutí vydal téhož dne, kdy obdržel vyjádření účastníka řízení, přičemž toto vyjádření posoudil z hlediska toho, zda neobsahuje skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdravotního stavu; žádné takové skutečnosti však neshledal, a proto nepovažoval za potřebné vést přezkumné řízení.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesouhlas s takovým projednáním věci ve stanovené lhůtě nevyjádřil, ačkoli byl řádně poučen o tom, že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas.
15. Žaloba je důvodná.
16. Podle § 34 odst. 1 zákona o poskytování dávek má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením osoba starší 1 roku s tělesným, smyslovým nebo duševním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, které podstatně omezuje její schopnost pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se posuzuje podle § 9 odst. 3.
17. Podle § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem TP (průkaz TP) osoba se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí, v exteriéru je schopna chůze se sníženým dosahem a má problémy při chůzi okolo překážek a na nerovném terénu. Středně těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a zhoršenou schopnost orientace má jen v exteriéru.
18. Podle § 34 odst. 3 zákona o poskytování dávek má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ (průkaz ZTP) osoba s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra. Těžkým funkčním postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna samostatné pohyblivosti v domácím prostředí a v exteriéru je schopna chůze se značnými obtížemi a jen na krátké vzdálenosti. Těžkým funkčním postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna spolehlivé orientace v domácím prostředí a v exteriéru má značné obtíže.
19. Podle § 34 odst. 4 zákona o poskytování dávek má nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP/P“ (průkaz ZTP/P) osoba se zvlášť těžkým funkčním postižením nebo úplným postižením pohyblivosti nebo orientace s potřebou průvodce, včetně osob s poruchou autistického spektra. Zvlášť těžkým funkčním postižením pohyblivosti a úplným postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna chůze v domácím prostředí se značnými obtížemi, popřípadě není schopna chůze, v exteriéru není schopna samostatné chůze a pohyb je možný zpravidla jen na invalidním vozíku. Zvlášť těžkým funkčním postižením orientace a úplným postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu není schopna samostatné orientace v exteriéru.
20. Podle § 34b odst. 1 zákona o poskytování dávek se při posuzování schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením hodnotí a) zdravotní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stav a funkční schopnosti fyzické osoby, b) zda jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a c) zda jde o podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a závažnost funkčního postižení, s tím, že podle odst. 2 téhož ustanovení prováděcí právní předpis stanoví, které zdravotní stavy lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace.

21. Podle § 34b odst. 3 zákona o poskytování dávek se při posuzování podstatného omezení schopnosti pohyblivosti a orientace u zdravotního stavu, který není uveden v prováděcím právním předpise, hodnotí, kterému ze zdravotních stavů v něm uvedených funkční postižení odpovídá nebo je s ním funkčními důsledky srovnatelné.
22. Podle § 34b odst. 4 zákona o poskytování dávek se funkčními schopnostmi rozumí tělesné, smyslové a duševní schopnosti, znalosti a dovednosti nezbytné pro schopnost pohyblivosti a orientace. Při posuzování se funkční schopnosti fyzické osoby porovnávají se schopnostmi stejně staré fyzické osoby bez znevýhodnění a hodnotí se s využitím běžně dostupných kompenzačních pomůcek.
23. Podle § 2b prováděcí vyhlášky jsou zdravotní stavy, které lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením, uvedeny v příloze č. 4 k této vyhlášce.
24. Podle přílohy č. 4 odst. 1 písm. g) prováděcí vyhlášky lze za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace na úrovni středně těžkého funkčního postižení pohyblivosti a orientace považovat postižení páteře s často recidivujícími projevy nervosvalového dráždění a poruchou svalového korzetu nebo se ztuhnutím dvou úseků páteře.
25. Soud na tomto místě konstatuje, že pokud jde o správnost zjištěného zdravotního stavu žalobce, jedná se o odbornou medicínskou otázku, kterou nemůže soud a v zásadě ani správní orgán sám posoudit pro nedostatek odpovídající odborné kvalifikace, a proto se musí spoléhat na posudky předkládané k tomu kvalifikovanými odborníky – tj. posudkovými lékaři. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Ads 253/2017-28, konstatoval, že *„při posuzování žádosti o přiznání nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením jsou správní orgány vázány zákonem, v jehož mezích musí postupovat. Při zjišťování závažnosti funkčního postižení pohyblivosti nebo orientace žadatele vycházejí správní orgány z příslušných posudků. Správním orgánům ani soudům nepřísluší činit závěry o odborných medicínských otázkách. U lékařských posudků je nutné, aby vyhověly kritériím kladeným judikaturou Nejvyššího správního soudu na jejich úplnost a přesvědčivost.“* V řízení o nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením je tedy stěžejním důkazem lékařský posudek o zdravotním stavu posuzovaného. Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti spočívající v posouzení zdravotního stavu konkrétní osoby a jistých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení či důchodového pojištění. Výsledný posudek je přezkoumatelný pouze omezeně, neboť soud nedisponuje potřebnými odbornými znalostmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Ads 331/2018-37).
26. Na posudek posudkové komise je třeba klást požadavky úplnosti a přesvědčivosti. Splnění tohoto požadavku musí vyhodnotit jak správní orgán před vydáním rozhodnutí, tak krajský soud při přezkoumávání takového rozhodnutí. K tomu je možno dále odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 Ads 184/2021-30, v němž bylo konstatováno, že *„v posudku takové odborné lékařské komise se přitom hodnotí nejenom celkový zdravotní stav účastníka řízení, nýbrž se v něm zaujímají i posudkové závěry ohledně*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

splnění v zákoně stanovených kritérií pro přiznání dávky či průkazu osoby zdravotně postižené. Tento posudek je tedy ve správním a následně v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek lze však považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným žalobcem a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48; ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003-61, č. 511/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004-58)“. Posudkové závěry nesmí být zpochybněny obsahem jiného posudku nebo lékařské zprávy a posudek musí vyvodit z relevantních podkladů přezkoumatelnou úvahou závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011-52, nebo č. j. 8 Ads 331/2018-37).

27. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo dne 17. 10. 2024 doručeno vyrozumění o pokračování v odvolacím řízení. Žalovaný v něm žalobci sdělil, že byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž novým podkladem je posudek posudkové komise. Žalobce byl mimo jiné poučen o tom, že podle § 36 odst. 3 správního řádu má před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a že tohoto práva může využít podáním vyjádření ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne oznámení (doručení) tohoto vyrozumění. Podáním, které bylo žalovanému doručeno 23. 10. 2024, žalobce požádal o zaslání posudku posudkové komise a o prodloužení lhůty pro podání vyjádření. Tuto žádost odůvodnil omezenou mobilitou, která mu neumožňuje dostavit se do úřadovny žalovaného. Žalovaný žalobci posudek posudkové komise zaslal a zároveň mu prodloužil lhůtu pro vyjádření na 10 kalendářních dnů ode dne doručení tohoto dopisu. Podle doručanky byl dopis žalobci doručen v úterý 5. 11. 2024. V souladu s § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu se den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty, do běhu lhůty nezapočítává. Desetidenní lhůta proto začala běžet ve středu 6. 11. 2024 a skončila v pátek 15. 11. 2024. V poslední den lhůty předal žalobce poskytovateli poštovních služeb své vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, lhůta tak byla v souladu s § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu zachována. Toto vyjádření bylo žalovanému doručeno v pondělí 18. 11. 2024. Napadené rozhodnutí přitom bylo vypraveno dne 15. 11. 2024; žalovaný tedy napadené rozhodnutí vydal poslední den stanovené lhůty pro vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Na žalobcovo vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žalovaný zareagoval až přípisem ze dne 18. 11. 2024.
28. Soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal s jeho vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí ani s jeho odvolací námitkou.
29. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění *uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí* (důraz doplněn).
30. Soud vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Soud také zohlednil judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nemůže nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí kompenzovat ani vyjádření žalovaného k žalobě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018-30, či ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017-49, publ. pod č. 3655/2017 Sb. NSS).

31. Soud konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí na žalobcovo vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí nereaguje, neboť bylo žalovanému doručeno až po vydání napadeného rozhodnutí. Soud dospěl k závěru, že tuto vadu odůvodnění nemohl zhojit ani přípis žalovaného ze dne 18. 11. 2024, neboť podle § 68 odst. 3 správního řádu musí být informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Soud analogicky odkazuje na judikaturu, podle níž nemůže vyjádření k žalobě kompenzovat nedostatky odůvodnění rozhodnutí. Obdobně nemohl podle názoru soudu v řešené věci kompenzovat nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí přípis vypravený po vydání napadeného rozhodnutí. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v bodu 12 svého rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 2 As 200/2014-29, *„jiné vady rozhodnutí, které nenaplníují hypotézu § 70 správního řádu [tj. zřejmé nesprávnosti – pozn. soudu], lze napravit jen cestou řádných či mimořádných opravných prostředků, mohou být též předmětem soudního přezkumu“*. Přípis žalovaného ze dne 18. 11. 2024 však nepochybně pod žádnou z vypočtených kategorií podřadit nelze. Soud shrnuje, že přípis žalovaného ze dne 18. 11. 2024 nebyl prostředkem způsobily nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí zhojit.
32. Nad rámec výše uvedeného soud podotýká, že v souladu s ustálenou judikaturou je neumožnění vyjádření k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu závažným porušením procesních práv účastníka (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2003, č. j. 7 A 130/2002-28, č. 200/2004 Sb. NSS, či náleze Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04). Tím spíše je podle názoru soudu závažnou procesní vadou, vydá-li správní orgán své rozhodnutí ještě před uplynutím lhůty stanovené účastníkovi řízení pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Jelikož tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí před uplynutím lhůty stanovené žalobci pro vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, v čemž soud spatřuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
33. Soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou, podle níž neměla být posudkovým lékařem Institutu posuzování zdravotního stavu hodnocena v jeho neprospěch skutečnost, že nepoužívá opěrné kompenzační pomůcky, protože nutnost jejich používání z povahy jeho diagnózy neplyne, a nadto mu používání holí v minulosti působilo bolesti a lázeňským zdravotnickým personálem mu nebylo doporučováno.
34. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že ačkoli posudková komise na straně 5 svého posudku tuto žalobcovu námitku parafrázovala, v posudkovém hodnocení na straně 3 jen Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konstatovala, že žalobcova „*chůze je toporná, bez kompenzačních pomůcek*“. V posudkovém zhodnocení tak není, navzdory žalobcově výslovné odvolací námitce, ani implicitně obsažena přezkoumatelná úvaha, zda posudková komise považovala žalobcovu chůzi bez kompenzačních pomůcek za rozhodnou pro posudkový závěr, a pokud ano, jak se tato skutečnost do posudkového závěru promítla, popř. zda může být při posuzování zdravotního stavu jakýmkoli způsobem relevantní, že posuzovaná osoba nevyužívá kompenzační pomůcky z důvodu kontraindikace. Žalovaný posudkové zhodnocení přijal a na straně 7 napadeného rozhodnutí posudek posudkové komise označil za „úplný, objektivní a přesvědčivý stěžejní důkazní prostředek“. Na straně 8 napadeného rozhodnutí pak pouze konstatoval, že se posudková komise námitkami týkajícími se zdravotního stavu zabývala.

35. Soud na tomto místě připomíná, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné. Těmto požadavkům však posudková komise ani žalovaný, coby odvolací správní orgán, v řešené věci nedostáli. Jak judikují správní soudy, vykazuje-li posudek posudkové komise vady zahrnující jeho nepřezkoumatelnost, a odvolací správní orgán tento nedostatek neodstraní (např. vyžádáním doplnění posudku), způsobují tyto vady nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009-63, který se sice nevztahuje ke stávající platné právní úpravě, ale lze jej v řešené věci analogicky použít). Zdejší soud se s tímto právním názorem ztotožňuje, a podotýká, že se žalovaný s posudkem posudkové komise neměl spokojit, neboť nereagoval přezkoumatelným způsobem na všechny žalobcovy námitky uplatněné v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
36. Vzhledem ke zjištěné nepřezkoumatelnosti považuje soud za předčasné zabývat se zbylými žalobními body.
37. Soud výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí zrušil bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. pro vady řízení. Soud dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Procesně úspěšnému žalobci žádné náklady řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly (žalobu podal u soudu osobně), ani jejich náhradu nepožadoval, a žalovaný nebyl ve věci procesně úspěšný, proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. ledna 2026

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce